

Sygnatura akt VI Ka 489/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **20 sierpnia 2019** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Grażyna Tokarczyk

Protokolant Monika Dąbek

przy udziale Grzegorza Popławskiego Prokuratora Prokuratury Rejonowej w T.

po rozpoznaniu w dniu 20 sierpnia 2019 r.

sprawy **G. H.** ur. (...) w Ś.

córki F. i E.

oskarżonej z art. 273 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 22 marca 2019 r. sygnatura akt VI K 934/18

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 636 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych) i wymierza jej opłatę za II instancję w kwocie 60 zł (sześćdziesiąt złotych).

Sygn. akt VI Ka 489/19

UZASADNIENIE

G. H. oskarżona została o to, że w dniu 25 maja 2018 roku w P., przy ul. (...), posłużyła się dokumentem mającym znaczenie prawne, w postaci protokołu pięcioletniego przeglądu okresowego obiektu budowlanego, w którym M. G. - osoba uprawniona do jego wystawienia, poświadczył nieprawdę, co do daty oraz okoliczności wykonania przeglądu, a także danych dotyczących stanu technicznego budynku i będąc tego świadomą, przekazała przedmiotowy dokument (...) Inspektorowi Nadzoru Budowlanego w P., na potrzeby planowanej kontroli, tj. o czyn z art. 273 kk.

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach wyrokiem z 22 marca 2019 roku sygn. akt VI K 934/18 na mocy art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk warunkowo umorzył wobec oskarżonej G. H. postępowanie karne o czyn opisany wyżej, a wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 273 kk - na okres próby 1 roku, na mocy art. 67 § 3 kk w zw.

z art. 39 pkt 7 kk orzekł wobec oskarżonej świadczenie pieniężne w kwocie 500 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Tym samym wyrokiem podobnie Sąd rozstrzygnął wobec M. G. oskarżonego o to, że w dniu 24 maja 2018 roku w P. jako osoba uprawniona do wystawienia dokumentu w postaci protokołu pięcioletniego przeglądu okresowego obiektu budowlanego przy ul. (...) w P., poświadczył w nim nieprawdę, co do daty oraz okoliczności wykonania przeglądu, a także danych dotyczących stanu technicznego przedmiotowego budynku, tj. o czyn z art. 271 § 1 kk.

Obrońca oskarżonej zaskarżając wyrok w całości, w rozbudowanych zarzutach apelacji podniósł obrazę przepisów postępowania, co miało wpływ na treść orzeczenia a to art. 7 kpk w zakresie wyjaśnień oskarżonej oraz relacji współoskarżonego, art. 410 kpk min. w postaci pominięcia informacji, że postępowanie przed (...) zostało zainicjowane przez oskarżoną i jej wyjaśnień, że nie zapoznała się z przedmiotowym protokołem, w dalszej kolejności błąd w ustaleniach faktycznych sprowadzający się do przyjęcia świadomości oskarżonej co do treści protokołu.

Obrońca wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonej alternatywnie o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonej nie zasługuje na uwzględnienie.

Po pierwsze podkreślić należy, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonanie przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10.05.2005 roku sygn. WA 12/05 OSNwSK 2005/1/949, wyrok Sądu Apelacyjnego w K. w dnia 5.04.2007 roku w sprawie II AKa 30/07, Prok.i Pr. 2007/11/32).

Z kolei przekonanie sądu o wiarygodności lub niewiarygodności określonych dowodów pozostaje pod ochroną zasady wyrażonej w art. 7 k.p.k. wtedy tylko, kiedy spełnione są warunki: ujawnienia całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) w granicach respektujących zasadę prawdy obiektywnej (art. 2 § 2 k.p.k.), rozważenia wszystkich okoliczności zgodnie z zasadą określoną w art. 4 k.p.k. oraz wyczerpującego i logicznego

- z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uzasadnienia przekonania sądu (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.) (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14.12.2006 roku w sprawie III KK 415/06 OSNwSK 2006/1/2452).

Naruszenia powołanych wyżej zasad nie sposób dopatrzeć się analizując przebieg postępowania, zapadły wyrok oraz pisemne motywy zaskarżonego orzeczenia. Sąd I instancji przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, dalej dokonując wszechstronnej oceny zebranych dowodów, nie uchybiając zasadom wiedzy, logicznego rozumowania, ani doświadczenia życiowego, rzetelnie i w wystarczający sposób ocenę tę przedstawiając w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia.

Nie wytrzymuje krytyki w świetle zasad logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego lansowana przez obronę teza, z której ma wynikać, że oskarżona posiadająca przygotowanie zawodowe i jeszcze do niedawna uprawnienia takie, jak M. G., wiedząc, że ten nie widział piętra domu, ani stanu dachu, a zatem przyznając, że przegląd przez niego przeprowadzony został nieprawidłowo, nie zapoznała się z protokołem. Przede wszystkim, że nie zapoznała się z protokołem sporządzonym na jej zlecenie i mającym przecież na celu doprowadzenie do poprawy sytuacji mieszkaniowej matki. Podnosząc takie twierdzenia apelujący chce wydawać się przekonywać, że osoba zamawiająca określoną usługę nie sprawdza jej wykonania np. w razie zlecenia prac stolarzowi, nie sprawdza wnętrza szafy, w

wypadku krawca nie przymierza uszytego ubrania itd. Nawet twierdzenie, że protokół został sporządzony ledwie dzień przed oględzinami (...) i to miałyby stanowić trudność

w zapoznaniu, nie wytrzymuje zderzenia z zasadami logiki i sposobem sporządzenia protokołu, który ma w znacznej mierze postać tabelaryczną. Odnosząc sytuację do tych z życia codziennego, to nie sposób sobie wyobrazić, że właściciel samochodu uzyskując zaświadczenie diagnosty udaje się do właściwego urzędu gminy w celu zarejestrowania pojazdu nie sprawdzając, czy ten został dopuszczony do ruchu.

Nie sposób doszukiwać się w tych warunkach potrzeby poszukiwania i przeprowadzania dowodów w zakresie szerszym niż uczynił to Sąd I instancji. Oskarżona działała przeciw na rzecz matki, w zainicjowanym przez siebie postępowaniu, zatem jako najbardziej zainteresowana i do tego kompetentna, doskonale wiedziała jakie znaczenie może mieć protokół M. G., dlatego nie można uwierzyć, że nie знаła treści tego dokumentu.

Dodać można, że twierdzenie o złych intencjach brata czy bratowej nie mają najmniejszego znaczenia, bo gdyby istotnie uwierzyć w treść doniesienia, że zapisy protokołu są wynikiem polecenia oskarżonej udzielonego M. G., to stanęłaby pod zarzutem podżegania do przestępstwa z art. 271 § 1 kk, a wówczas trudno byłoby rozważać istnienie przesłanek warunkowego umorzenia, bo w grę wchodziłoby nie tylko jej własne przestępstwo, ale i to, że na taką drogę zwiódła osobę o dotychczas nieposzlakowanej opinii.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono po myśli art. 636 § 1 kpk, który stanowi, że w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego, wniesionego wyłącznie przez oskarżonego (...), koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi na ogólnych zasadach ten, kto wniósł środek odwoławczy.

Zgodnie z art. 616. § 1. Do kosztów procesu należą: koszty sądowe i uzasadnione wydatki stron, w tym z tytułu ustanowienia w sprawie jednego obrońcy lub pełnomocnika. Apelację wniósł obrońca oskarżonej, zatem to oskarżona winna ponieść koszty sądowe postępowania odwoławczego, na które składają się wydatki w kwocie 20 złotych, a także opłata ustalona na poziomie, o jakim orzekł Sąd I instancji.